

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Δι' συνδρομὰ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Tony. — Βαεβολὸδ Κρεστοδόσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀρ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Σαβιὲ δὲ-Μοντεπέρι : Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρασίς Παρ. Παρᾶ. — ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ, διήγημα (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἀμφότεροι εἰσίων ὡς ἀφ' ἑαυτῶν ὑπὸ τρόμου καταληφθέντες. Ἡ κόμησσα ἠτένιζεν ἐναγωνίως τὸν Διδιὲ καὶ ἐξεπλήσαστο ὅτι δὲν ὑπεδέχθη ἐκεῖνος ἐν παραφορᾷ τὴν ἐρωτικὴν ὁμολογίαν αὐτῆς. Ὁ νεανίας, λησμονῶν τὴν πληγὴν του, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῶν λόγων οὐς ἤκουσε καὶ οὐς δὲν ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ, ἔτρεμε σύσσωμος καὶ κατεβίβαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνώπιον τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος.

Ἐκείνη ἐν τούτοις σχεδὸν ἔψαυε διὰ τοῦ χαριέντος μετώπου της τὰ χεῖλη τοῦ Διδιέ· ἡ λελυμένη κόμη της κατήρχετο ἐπὶ τῶν γυμνῶν καὶ παλλεῦκων ὤμων της, τὸ δὲ στήθος αὐτῆς ἔπαλλεν ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως.

Ὁ Διδιέ, συγκινημένος καὶ οὗτος, ἠσθάνετο σκοτοδίνην· ἡ θέλησις ἐν τούτοις ὑπερέτεχε τῆς ταραχῆς ταύτης τῶν αἰσθήσεων, ἡ δὲ καρδιά του διετέλει ψυχρά.

— Φίλε μου, εἶπε τέλος ἡ κόμησσα διὰ τρεμούσης φωνῆς, ἐπάλαισα ἐπὶ πολὺ πρὸς ἑμαυτὴν· ἐζήτησα ν' ἀποδιώξω ἐκ τῆς διανοίας μου καὶ τῆς ψυχῆς μου τὴν εἰκόνα, ἣτις με καθίστα ἔνοχον· ἐμίσων τὸν παράφρονα τοῦτον ἔρωτα καὶ προσεπάθουν νὰ μὴ λησμονήσω τὰ καθήκοντα μου. Ἦθελα ν' ἀγαπῶ τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, ἀλλ' ἄκουσα προεδιδόμην. Τὸ σκληρὸν πεπρωμένον σου ἦν δι' ἐμὲ ἀτελεύτητον μαρτύριον. Τέλος ἐσκεπτόμην διατί ἐνῶ ἀμφότεροι εἴμεθα νέοι καὶ ἀπληστοὶ ἔρωτος νὰ χωρίζωμεθα ἐν τῇ ζωῇ ὑπὸ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου καταφρονῶ τὴν φιλοδοξίαν, τὴν ἀλαζονίαν καὶ τὴν ἀπληστίαν.

Ὁ Διδιέ κατέστη ὡχρὸς ὡς ὁ θάνατος,

ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν. Ἡ Ἀρτεμις ἐξηκολούθησεν ἐν παραφορᾷ :

— Θὰ συγχωρήσῃς τὸν ἔρωτά μου καὶ ἂν εἶναι ἔγκλημα ὅτι σὲ ἀγαπῶ θὰ μοὶ ἐπιρρίψῃς ὅλην τὴν αἰσχύνην; Ἀλλὰ σιωπᾶς, μὲ ἀπωθεῖς! Ἄ! τὸ βλέπω, μόλις οἶκτον σοὶ ἐμπνέω. Τίς οἶδεν; ἴσως σοὶ ἐμπνέω φρίκην!

— Κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ νεανίας, μήπως παίζετε κωμῳδίαν; μήπως εἶναι παγίς, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐστήσατε ἀδεξίως, ἀγνοῶ ἐπὶ τίνι σκοπῷ; Εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύσω τοὺς παραδόξους λόγους σας, οἵτινες φαίνονται ὑπαγορευόμενοι ὑπὸ τινος ἐχθροῦ, ἀφοῦ, χθὲς ἔτι μὲ μετεχειρίζεσθε λίαν ψυχρῶς;

— Δίκαιε Θεέ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα, ὑποπτεύει ὅτι τὸν ἐπιβουλεύομαι· ἀλλ' ἡ ψυχρότης αὐτῆ ἦτο ψευδής. Διδιέ, ἡ ἀλλοίωσις τοῦ προσώπου μου καὶ τῆς φωνῆς μου δὲν προέδωκε εἰκοσάκις τὸ μυστικόν μου;

Ὁ τραυματίας ἀπήντησε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ θλιβερᾶς ἐν ταῦτῳ :

— Λησμονεῖτε, κυρία κόμησσα, ὅτι ὁ κύριος δὲ Μονσενύ, δύναται εἰς πάσαν στιγμήν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο καὶ νὰ σᾶς ἀκούσῃ;

Ἡ Ἀρτεμις, τότε μόνον ἠννόησεν ὅτι ἡ καρδιά τοῦ νεανίου ἦν ἀκαμπτος, τὸ δὲ ὄνειρόν της ἐξηλείφετο· ἠνέφωξεν ἔντρομος τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἐνώπιον ἀβύσσου, δὲν ὠμολόγησεν ὅμως ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν.

— Τί με μέλλει! ὑπέλαβε ζωηρῶς· δὲν εἶμαι ἐκ τῶν δειλῶν ἐκείνων νεανίδων, αἵτινες περικλείουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν ἔρωτα, ὅστις τὰς καταναλίσκει καὶ τὰς ὀδηγεῖ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ μοναστήριον ἢ εἰς τὸν τάφον. Σὲ ἀγαπῶ, Διδιέ, καὶ ἀφοῦ ἐτόλμησα νὰ σοὶ το εἶπω δὲν φοβοῦμαι νὰ το ὁμολογήσω ἐνώπιον ὄλων.

— Πρὸς τί, κυρία, ν' ἀρέσκεσθε εἰς ὄνειρα τόσον χειμερικᾶ;

Ἡ κόμησσα ἔκυψε πρὸς τὸν τραυματίαν.

— Δὲν εἶναι ὄνειρα, Διδιέ· ἐσκέφθην καλῶς τὸ μέλλον, ὅπερ μᾶς ἀναμένει· δὲν

σοὶ προτείνω ἀνανδρον καὶ λαθραῖαν προδοσίαν. Διὰ σέ, φίλε μου, θὰ ἐγκαταλείψω τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, θὰ στερηθῶ τοῦ τίτλου καὶ τῆς περιουσίας μου. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν εἶμαι δέσποινα ἰσχυρὰ καὶ σεβαστὴ καὶ προσφέρομαι νὰ γείνω δούλη σου. Εἶμαι φιλόδοξος καὶ υπερήφανος, διὰ σὲ θὰ γείνω ταπεινὴ ἂν μ' ἀγαπᾶς. Ἐζήσα πάντοτε ἐν πολυτελείᾳ, μὲ σὲ θὰ ζήσω εὐχαρίστως ἐν πτωχείᾳ ἂν μ' ἀγαπᾶς!

Ὁ Διδιέ ἠτένισεν αὐτὴν μετὰ ψυχροῦ μειδιάματος.

— Αὐτὴ, κυρία, εἶναι γλῶσσα βοημῆς καὶ οὐχὶ τῆς κομῆσεως δὲ Μονσενύ.

Πληγείσα εἰς τὴν καρδίαν ἡ Ἀρτεμις ὠπισθοδρόμησε καὶ ἠτένισεν αὐτὸν ἐξαλλος.

— Δὲν εἶμαι λοιπὸν κυρία ἑμαυτῆς! ἀνέκραξεν.

— Ὅχι, ἀπήντησε τραχέως ὁ νεανίας, διότι ἔχετε εἰς φύλαξιν τὴν τιμὴν τοῦ συζύγου σας καὶ τὴν ἔντιμον καταγωγὴν σας.

— Λοιπὸν μὲ ἀπωθεῖς; ἀνέκραξεν ἐκείνη ἀπελπίς.

— Ὅχι, κυρία, ἀλλὰ σᾶς προασπίζω ἀπὸ τῆς παραφροσύνης σας.

— Δηλαδὴ, ὑπέλαβεν αὐτὴ διὰ διακεκομένης φωνῆς, εἶσαι εὐτυχὴς βαρύνων με διὰ τῆς ἀλύσεως, ἣτις με πληγώνει. Εἶσαι ἐλεύθερος, σύ· οὐδεὶς ὄρκος σὲ συνδέει καὶ δύνασαι νὰ διαθέσῃς τὴν καρδίαν σου ὡς θέλεις... πρόσεξον ὅμως!

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, εἶπεν ὁ τραυματίας μετ' ἀορίστου ἀνησυχίας.

— Πρόσεξον, ἂν καταφρονῆς τὴν κόμησσαν διὰ μίαν βοημὴν, ἂν ἀγαπᾶς ἀλλήν νεάν καὶ ἐλευθέραν ὡς σύ, ἂν διὰ τοιοῦτον ἔρωτα μὲ μίσῃς μετὰ φρίκης!

Ὁ Διδιέ προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ, ἀλλ' ἡ ὡχρότης αὐτοῦ ἤζανεν.

— Διὰ ποίαν βοημὴν λέγετε, κυρία; ἠρώτησεν.

Ἡ Ἀρτεμις τῷ ἤρπασε τὴν χεῖρα.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾶς, εἰπέ μοι ὅτι δὲν εἶσαι παράφρων διὰ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο ἀγαλμα, τὸ ὠραῖον ὡς

τὰ ἀρχαῖα μάρμαρα, τῶν ὁποίων ἔχει τὴν ψυχρότητα ; "Α ! μὲ ἠννόησες, διότι οἱ ὀφθαλμοὶ σου ταρασσονται ἄγνοεῖς ὅμως ὅτι ἡ καρδιά τῆς νέας ἐκείνης εἶναι εἰς ἄκρον φιλόδοξος !

Ὁ Διδιὲ ἠτένισεν αὐτὴν καταφρονητικῶς.

— Διατί συκοφαντεῖτε δυστυχῆ κόρη, τῆς ὁποίας τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι ὅτι εἶναι ὠραία ;

— Ὅταν ἡ ἀθῶα αὐτὴ θὰ ἦναι ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως θὰ μετανοήσης ἴσως διὰ τὴν δυσπιστίαν σου.

Ὁ νεανίας ἀπήντησεν ἀπλῶς :

— Σὰς συγχωρῶ, κυρία.

Ἡ κόμησσα ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν ὡς ὑπὸ ξίφους.

— Εὐχαριστῶ, ὑπέλαβε, διὰ τὴν γενναϊόφρονα συγγνώμην σας, κύριε. Θὰ συγχωρήσετε ἐπίσης τὸν κύριον δὲ Μονσενύ, τὸν θεῖον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε καὶ σέβασθε, ὅτι διεπραγματεύθη ἕνα τόσον ἀγνόν καὶ ἀθῶον ἀγγελόν ;

Ὁ Διδιὲ ἀνεσκήρτησε, κατώρθωσεν ὅμως νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ εἶπε μεθ' ὕψους ὑψίστης καταφρονήσεως :

— Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον πᾶς καλὸς εὐγενὴς ὀφείλει εἰς μίαν γυναῖκα.

Τοῦτο ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα. Ἡ κόμησσα συντριβεῖσα ἐκ τῆς ὑψίστης ἀδιαφορίας, τοῦ Διδιέ, ἐδέησε νὰ στηριχθῆ λιποψυχοῦσα ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

— Πολὺ μὲ ἐτιμωρήσατε, πολὺ μὲ ἐξηυτελίσατε, κύριε, εἶπεν ἡ ζηλοτυπία μὲ ἔκαμε κακὴν ἠθέλησα νὰ σὲ κάμω νὰ υποφέρης· κακῶς ἔπραξα· ἀλλὰ σοὶ εἶπα τὴν ἀλήθειαν, Διδιέ, τὸ ὁμνῶ ἀποκαλύπτουσά σοι τοὺς σκοποὺς τοῦ θείου σου.

Ἡ αἰφνιδία καὶ ἀκουσία συγκίνησις τῆς κομησσης καθίστα βεβαίαν τὴν εἰλικρινεῖαν αὐτῆς. Ὁ Διδιὲ ἐροθήθη, ἐσκέφθη ὅμως ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Κλοτίλδης δὲν εἶχεν ἔτι προφερθῆ.

— Κυρία, μὴ παίζετε μὲ τὴν ὀδύνην μου, εἶπε δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς. Ἡ νεαρὰ κόρη, τὴν ὁποίαν ὠδήγησα ἐνταῦθα διατρέχει ἀληθῶς κίνδυνον ;

— "Α ! τρέμεις διὰ τὴν Κλοτίλδην ! Τὸ προησθάνθην ἐκείνην ἀγαπᾶς, εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Θὰ τὴν σώσω ! ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

— Θὰ τὴν διαφιλονικήσης λοιπὸν ἀπὸ τὸν βασιλέα.

— Ἀπὸ αὐτὸν θὰ ζητήσω δικαιοσύνην.

— Ταλαίπωρον παιδίον ! θέλεις ν' ἀποθάνης εἰς φυλακὴν.

Ἐκεῖνος ἤνωσε τὰς χεῖρας.

— "Ω ! σὰς ἰκετεύω, κυρία Ἀρτεμις, ὑμεῖς, ἦτις εἰσθε κυρία εἰς τὸν πύργον τοῦτον, προστατεύσατε τὴν Κλοτίλδην, βοηθήσατέ με εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀφοσιώσεως. Ἄν σὰς προσέβαλα, λησμονήσατέ το καὶ συγχωρήσατέ με !

— Εἶσαι παράφρων, Διδιέ.

— Ἄν ἀληθῶς μὲ ἀγαπᾶτε, ἡ παράκλησίς μου θὰ σὰς συγκινήσῃ· αἱ ἀγαπῶσαι γυναῖκες εἶναι γενναϊόφρονες καὶ

συγχωροῦσι. Θὰ εὐσπλαγχνισθῆτε ἀθῶαν κόρη· δὲν γνωρίζει τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά μου, ἐβασίσθη ὅμως εἰς τὴν προστασίαν μου. Τὸ ὄνειρόν μου εἶναι νὰ σώσω τὴν τιμὴν τῆς καὶ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἀνεσίαν τῆς.

Ἡ κόμησσα προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ βλοσυρὸν ὄμμα.

— Ἄν καμθῶ ἐκ τῶν παρακλήσεών σου καὶ ὀδηγήσω τὴν Κλοτίλδην εἰς μέρος ἀσφαλές, ὀρκίζεσαι ὅτι δὲν θὰ ζητήσης νὰ τὴν ἐπανίδης ;

Ὁ νεανίας ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του ἵνα καταστείλῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς.

— Διατί, κυρία, ἀπαιτεῖτε ὄρκον, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τηρήσω ;

— Τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν, Διδιέ ;

Οὗτος κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀκουσέ με, ὑπέλαθεν ἡ Ἀρτεμις ἐν ὀργῇ, δυστυχία εἰς τὴν Κλοτίλδην, διότι τὴν ἀγαπᾶς ! δυστυχία εἰς σέ, διότι μὲ κατεφρόνησες ! Δὲν θέλεις τὸν ἔρωτά μου, φοβοῦ τὸ μῦτός μου.

Ὁ Διδιὲ ἔτρεμεν ἤδη διὰ τὴν προσφιλεῖ αὐτῷ νεανίδα καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐξευτελισθῆ.

— Ἔστὲ εὐσπλαγχνος, κυρία, καὶ θὰ ἤμαι ὑπηρέτης ἀφοσιωμένος εἰς τὴν θέλησίν σας, δοῦλος ὑποτεταγμένος εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σας.

— Εἶναι ἔτι καιρὸς, Διδιέ. Ἄφες με νὰ σώσω τὴν δυστυχῆ αὐτὴν ! Μὴ τὴν καταδικάζεις σὺ αὐτός ! Ὄμοσον ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανίδης.

Ὁ τραυματίας ἠσθάνετο τὸν πυρετὸν φλέγοντα τὸ αἶμά του· κατέβαλλε ματαιὰς προσπάθειάς διὰ ν' ἀπαντήσῃ· τέλος ἀνέκραξε διὰ σπαρακτικῆς φωνῆς :

— Ὅχι, ὄχι ! δὲν δύναμαι νὰ ὑποσχεθῶ, διότι θὰ εἶμαι ἐπιόρκος.

Κρότος βημάτων ἠκούσθη εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— "Α ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα ἐν ἐκλάμφει χαρᾶς, ἡ τύχη ἔρχεται εἰς βοήθειάν μου.

Ἐσπευσε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἤνοιξεν αὐτὴν.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς συγχωρήσῃ, ἐπανάλαθεν ὁ Διδιέ, διότι θὰ διαπράξετε ἀνανδρον πράξιν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ἀρτεμις, ἐκδικουμαι.

Συγχρόνως ἔσχισε τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς, προσέτριψε τὰς χεῖριδας καὶ διέρρηξε τὴν ζώνην τῆς ἀφίνουσα κραυγὴν ἀγωνίας· εἶτα ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ὠχρὰ, ψυχρὰ καὶ ὡς ἄψυχος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἔσπευσεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς.

Ἦτο ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ὅστις ἤρχετο τέλος νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν ἀνεσίον του. Δι' ἐπιτακτικῶν βλέμματος ἐζήτησεν αὐτῷ τὸν λόγον τῆς παραδόξου ἐκείνης σκηνης. Ἐκεῖνος ἐσιώπα, διότι δὲν ἤθελε νὰ κατηγορήσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ γυναῖκα, ἣν εἰλικρινῶς ἐπόνει διὰ τὴν παραφροσύνην τῆς. Ὁ κόμης ἐπεδαψίλευσε τρυφερὰς

φροντίδας τῇ κυρίᾳ Ἀρτέμιδι· ἅμα δ' ὡς ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς συνέθλιψε πυρετωδῶς τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἔσπυρεν αὐτὸν μετ' ἐκτάκτου ἰσχύος λέγουσα διὰ πνιγομένης φωνῆς :

— Ἄς ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦτο, Ἀύρηλιανέ· ἐπανέρχεσαι μόνος.

Ὁ νεανίας ἐντρομος ἠννόει μέγαν κίνδυνον ἀπειλοῦντα αὐτόν, δὲν ἔπρεπε δὲ ν' ἀναμείνη ἀπαθῆς τὴν ἐκρηξίν τοῦ κεραυνου. Ἄλλως τε τὸ συμφέρον τῆς Κλοτίλδης ἀπῆτει δραστηριότητα. Ἠγέρθη ταχέως καὶ ἠτοιμάζετο νὰ μεταβῆ παρὰ τῷ θείῳ αὐτοῦ, ὅτε ἡ θύρα ἠνεώχθη πάλιν.

Ὁ κύριος δὲ Μονσενύ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἀπειλητικὸς καὶ ὀργίλος.

— "Α ! κύριε ἀνεψιέ μου, εἶπε τραχέως, ἐπίστευσε ὅτι θὰ διέφευγες τὴν τιμωρίαν, τῆς ὁποίας εἶναι ἀξία ἡ ἄτιμος διαγωγὴ σου.

— Ὅχι, κύριε, ἠρχόμην νὰ ζητήσω τὰς διαταγὰς σας.

Ὁ κόμης ἐμειδίασε μετὰ δυσπιστίας.

— Ἡ Ἀρτεμις μοὶ εἶπε τὰ πάντα.

— Δὲν γνωρίζω τί σὰς εἶπεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ, θεῖέ μου, εἰξεύρω ὅμως ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ σας δὲν εἶναι ἄτιμος.

— Ψεύδεσαι ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Ἀύρηλιανός, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἀπατήσης. Βλέπεις ὅτι συνεκράτησα τὴν ὀργὴν μου ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, τὸν ὁποῖον φιλοξενῶ, καὶ ὅστις δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὰς οἰκογενειακὰς ταύτας ἔριδας. Ἄλλ' ἂν ἤμαι ἥρεμος ὡς δικαστῆς δὲν θὰ ἤμαι ὅμως ὀλιγώτερον ἀκαμπτος.

— Ἄλλ' ὁ δικαστῆς δὲν καταδικάζει ἕνα κατηγορούμενον χωρὶς ν' ἀκούσῃ αὐτόν, ἀπῆντησε σταθερῶς ὁ Διδιέ, ἡ δὲ ἀλήθεια θριαμβεῖει πάντοτε.

— Δυστυχῆς ! τολμᾶς νὰ ὑπερασπισθῆς, ἀφοῦ ἐγὼ σὲ συνέλαβα ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἄλλ' ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖσαι, σὲ συγγέει καὶ σὲ ταρασσει. Δὲν θέλω νὰ κηλιδώσω τὸ ὄνομά μας καὶ δὲν θὰ σὲ τιμωρήσω δημοσίᾳ, μὴ νομίζεις ὅμως ὅτι θὰ δεχθῶ νὰ ὑβρισθῆ ἄτιμωρητὴ ἡ τιμή μου.

— Ἡ τιμὴ σας λοιπὸν δὲν εἶναι ἰδική μου ; ὑπέλαθεν ὁ Διδιέ προχωρῶν πρὸς τὸν θεῖόν του, ὅστις ἀπώθησεν αὐτόν διὰ νεύματος.

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὸν πύργον.

— Ἀμέσως ! ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτῆσει ὁ νεανίας.

— Ποσῶς, εἶπεν ὁ πυργοδεσπότης· δὲν θέλω ἅπασα ἡ αὐλὴ νὰ μάθῃ ὅτι σὲ ἀπέβαλα· θὰ ζητήσωσι νὰ μάθωσι τὴν αἰτίαν καὶ οἱ εὐνοούμενοι, οἵτινες μὲ φθονοῦσι θὰ γελάσωσι μ' ἐμέ.

— Νομίζετε ὅτι θὰ δεχθῶ τὴν εὐσπλαγχνίαν συγγενοῦς, ὅστις μὲ κατηγορεῖ ;

— Μὴ μεγαλαυχεῖς, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μονσενύ μετὰ κακεντρεχοῦς μειδιάματος· θὰ μείνης ἐδῶ ὅσον θέλω, διότι εἶσαι φυλακισμένος μου.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν τῷ Διδιέ νὰ δικαιολογηθῆ πλείοτερον, ἐξῆλθε κλείων

ἔπισθεν αὐτοῦ βιαίως τὴν θύραν, ἣν ἐκλείδωσεν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἀρχιτρίκλινος Βερνάρ καὶ δύο θεράποντες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωματίον τοῦ τραυματίου· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μακρὰν κάλαθον πλήρη ὀθονῶν καὶ τροφῶν προωρισμένων διὰ τὸν φυλακισμένον.

Ἐκπληκτος ὁ Διδιέ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς σιωπῶντας τούτους ὑπηρέτας· ἀλλ' οὗτοι, ὡς βεβαίως εἶχον παραγγεληθῆ, ἀπῆλθον, χωρὶς ν' ἀπαντήσωσιν. Ἐκεῖνος ἀπώθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν κάλαθον καὶ ἤρξατο βαδίζων ἐν τῷ δωματίῳ παρὰ τὸν πόνον, ὃν ἐπροξένει αὐτῷ ἡ πληγὴ του, ἐνῶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἐπλανᾶτο ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τὴν Κλοτίλδην, ἀπηλπίζετο δὲ διὰ τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ.

— Κάνεις λοιπόν, ἀνέκραξε, κάνεις δὲν θὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου!

— Ἀπατάσαι! ἀπήντησε διαπεραστικῆ φωνῆ, ἥτις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς.

Ὁ Διδιέ ἐστράφη καταπλαγεῖς.

Κατεπλάγη ἔτι μᾶλλον, ὅτε εἶδε τὰς φιάλας καὶ τ' ἄλλα ἐν τῇ καλάθῳ ἀντικείμενα ἀπομακρυνόμενα ἀποτόμως, τὸν δὲ νάνον ἐξερχόμενον ἐξ αὐτῆς ὡς δαιμόνιον, ὅπερ δι' ἐλατηρίου ὠθεῖται ἀπὸ τινος θήκης.

— Σὺ ἐδῶ, Μουσερόν! ἀνέκραξεν ὁ Διδιέ.

— Ἐγὼ ναί, ἀπήντησεν ὁ νάνος πηδῶν ἔξω τῆς καλάθου.

— Φίλε, ὁ Θεὸς σὲ στέλλει.

— Εἶπατε μᾶλλον ὁ διάβολος, διότι εἰς ἐμὲ αὐτὸν ὀφείλω τὴν ιδέαν ταύτην.

— Ἄν ἔπεςες ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἀνήλθες ἐκ τῆς κολάσεως, καλῶς ἤλθες.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κύριε Διδιέ.

— Ἀλλὰ πῶς; . . .

— Ἐμαθον ὅτι εἰσθε φυλακισμένοις.

Ἐπειδὴ προσέχω πάντοτε εἰς ὄλα, εἰξέυρω τὰ πάντα. Σὰς κατηγορήσαν ἤδη διὰ πολλὰ ἐγκλήματα, τὰ μὲν φοβερῶτερα τῶν δέ. Μὰ τὴν πίστιν μου! ἐσκέφθην, εἰς τόσῳ μέγας κακοῦργος θὰ ἔχη βεβαίως ἀνάγκην τῶν μικρῶν αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Εἰς ποντικὸς δύναται νὰ θραύσῃ τὸ δίκτυον λέοντος. Τὸ ἀνάστημά μου μοὶ ἐπέτρεψε νὰ εἰσχωρήσω εἰς αὐτὴν τὴν κάλαθον καὶ ἰδοὺ ἤλθα πρὸς σὰς.

— Εὐχαριστῶ, πονηρὲ Μουσερόν, εὐχαριστῶ· εἶσαι ὁ δεξιώτερος τῶν νάνων δι' ἠρωϊκὰς πράξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ βλέπεις λίαν ἔμφροντιν, ὅχι διὰ τὴν ἰδικὴν μου τύχην, ἀλλὰ διὰ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην.

Ὁ νάνος ἐμειδίασεν.

— Ἀποδιώξατε πᾶσαν φροντίδα, κύριε Διδιέ, εἶπε μεθ' ὑποῦς σπουδαίου, ἡ προστατευομένη σας οὐδένα ἐπὶ τοῦ παρόντος διατρέχει κίνδυνον.

— Τίς λοιπόν τὴν ἔσωσεν; ἀνέκραξεν ὁ τραυματίας.

— Δι' ὄνομα τοῦ Βεελζεβούλ! δέν τον μαντεύετε;

— Σὺ, καλέ μου Μουσερόν;

— Καὶ φέρω ὡς μαρτύριον τὴν ἔνδοξον

αὐτὴν πληγὴν, τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατεδέχθη νὰ μοὶ χάρισῃ ἐν τῇ ὀργῇ του. Νὰ πληρωθῶ διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς ἢ μᾶλλον τοῦ ἰδίου ξίφους τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος δὲν εἶναι τιμὴ, ἡ ὁποία μὲ ἀποζημιῶ δι' ὅσας ταλαιπωρίας ὑπέστην ἀφ' ὅτου ἔφυγα ἐκ Μουλέν;

— Εἶσαι ἄξιος νὰ εἶσαι ἱππότης, Μουσερόν, καὶ μίαν ἡμέραν θὰ λογαριασθῶμεν μαζύ.

Ὁ Μουσερόν ἐμειδίασεν.

— Μέχρις οὐ ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἐκεῖνη ἡμέρα, χρησιμοποίησατε τὸν ζῆλόν μου, κύριε Διδιέ· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ὑπακούσω, διατάξατε.

— Λοιπόν, ἄς σώσωμεν κατὰ πρῶτον τοὺς δύο θωρακοφόρους, οὗτινες εὕρισκονται κεκλεισμένοι εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου· τοὺς ἔδωκα τὸν λόγον μου καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ τον παραβῶ.

— Τόσῳ μᾶλλον, ὅστε ὁ ἀρχιτρίκλινος Βερνάρ δύναται νὰ τοὺς ἴδῃ μεταβαίνων νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν καθειργμένην . . .

— Πῶς εἰξεύρεις . . .

— Εἰς τὸν περίφημον σιδηροῦν κλωβόν . . .

— Πῶς εἰξεύρεις; . . . ἐπανέλαβεν ὁ Διδιέ.

— Πάντοτε διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου προσέχω καὶ ἀκούω. Ἀμφιβάλλων διὰ τὰς προθέσεις σας πρὸς τοὺς δύο δυστυχεῖς θωρακοφόρους, ἔπραξα τί πλεῖστον, σὰς ἠκολούθησα κρυφίως. Δὲν εἰξεύρει κάνεις τί δύναται νὰ συμβῇ καὶ πολλάκις μικρὸς βοηθὸς προξενεῖ μέγα καλόν.

— Τότε εἶδες τὰ πάντα;

— Τὰ πάντα.

— Λάβε λοιπόν τὰς κλειδας ταύτας καὶ ἀμέσως ἄμα φύγη ὁ βασιλεὺς, ἐλευθέρωσον αὐτούς τοὺς ταλαιπώρους.

— Ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμέ, ἐκλαμπρότατε.

— Ἀλλὰ σκέπτομαι, διέκοψεν ὁ Διδιέ, πῶς, ἀφοῦ εἰσῆλθες ἐδῶ, θὰ ἐξέλθῃς;

— Ἀπλούστατον, εἶπεν ὁ νάνος, δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τοῦ δωματίου σας εἰς τὸ ὑπόγειον μυστικὴ συγκοινωνία, διὰ τῆς ὁποίας ἀκούωμεν ἐδῶ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἂν ὁ θόρυβος φθάνῃ μέχρις ἡμῶν, διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ θὰ δυνηθῶ, νομίζω, νὰ κατέλθω.

Ὁ Διδιέ ἐκίνησε μετὰ δυσπιστίας τὴν κεφαλὴν.

— Ἐφερα ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σχοινίον, ἐξηκολούθησεν ὁ νάνος, τὸ ὁποῖον ὑποθέτω ὅτι εἶναι ἀρκετὰ μακρόν, ὡς δυνάμεθα νὰ βεβαιωθῶμεν.

Ὁ Διδιέ διηυθύνθη εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ ἀνεγείρων μετὰ προσοχῆς μικρὰν πλάκα διὰ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ἀργυροῦ κρίκου, εἶδε στενὸν ἀγωγὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε δυσώδης καὶ παγετώδης ἀήρ.

Τὸ φῶς, ὅπερ ἐκράτει ὁ Μουσερόν ὀλίγου δεῖν νὰ σβεσθῇ.

Ἐκυψε τότε ὁ νάνος εἰς τὸν ἀγωγὸν καὶ θέσας τὰς χεῖρας περὶ τὸ στόμα ἐξέβαλε κραυγὴν γλαυκός, ἣν ἡ ἡχώ ἐπανέλαβε μετὰ στιγμὴν σιωπῆς.

— Λαμπρά, εἶπε, τὸ σχοινίον μου περὶσσεύει.

— Καὶ θὰ τολμήσῃς νὰ κατέλθῃς εἰς τὴν ἀβυσσον ταύτην; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ ἀτενίζων μετ' ἀμφιβολίας τὸν νάνον.

— Ἄν θὰ τολμήσω; ὑπέλαβεν ὁ Μουσερόν, θὰ ἴδῃτε.

Προσδέσας εἶτα τὸ σχοινίον ἀπὸ τινος σκιμποδος, ὃν ἔθηκεν ἄνωθεν τῆς ὀπῆς, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν στενὸν ἀγωγὸν μέχρι τῶν ὤμων.

— Θάρρος, τολμηρὲ σύντροφε, εἶπεν ὁ Διδιέ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ προστατεύσῃ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Διδιέ, ἀπήντησεν ὁ Μουσερόν, διότι μετὰ τὸν Θεὸν καὶ πρὸ πάντων μετὰ ἐν καλὸν σχοινίον δύναται τις νὰ καταβῇ καὶ εἰς τὸν ἄδην.

Καὶ ἀφοῦ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν τὸ τελευταῖον διὰ νεύματος, ὁ νάνος ἠφανίσθη, ἀφήσας τὸν Διδιέ ἐκπεπληγμένον διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά ἐνός τόσῳ ἀσθενοῦς πλάσματος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

TONY.

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

Ἡνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς

Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἐπανέκαμψεν εἰς Πετρούπολιν. Πρῶτον ἔργον αὐτῆς ἦτο νὰ πέμψῃ τὸν Δαμιανόν, ἵν' ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξιν τῆς εἰς τὸν Πλάτων Βελτίστσεφ. Ἀνέμενον ἀνυπομόμως καὶ ἠλπίζε νὰ ἴδῃ ἀμέσως ἐρχόμενον αὐτὸν τὸν Βελτίστσεφ, ἀλλ' ἀντὶ τούτου, ἐνώπιον αὐτῆς παρουσιάσθη ὁ Δαμιανὸς μετὰ παραδόξου τινὸς ἐκφράσεως, δηλούσης μειδίαμα καὶ ἀπορίαν ὁμοῦ.

— Αἶ, λοιπόν; . . . Ἐπῆγες, τὸν εἶδες; μετὰ ζωνῆς ἀνυπομονησίας ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη. Ἡμουνα, ἀλλὰ ὁ Πλάτων Βασιλεβιτς, δὲν εὕρσκεται τώρα ἴσθην Πετρούπολι· ἐπῆγε ἴσθην ἐξοχή, ἀνήγγειλεν ὁ γέρον ὑπηρέτης τοῦ μακαρίτου συζύγου τῆς.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἐφάνη τῇ Εἰρήνῃ κάπως παράδοξος. Ὁ Πλάτων δὲν ὑπέφερε τὴν ἐξοχὴν καὶ τὸν ἐν αὐτῇ βίον.

— Πρὸ πολλοῦ ἀνεχώρησε;

— Πρὸ πολλοῦ, κοντεύουν πέντε μῆνες, καὶ θὰ ἔλθῃ ὕστερα ἀπὸ τέσσαρας ἐβδομάδας, ὅχι ἠνωρίτερα.

— Πέντε μῆνες; ἀνεφώνησεν ἡ Εἰρήνη, πρὸς τὴν ὁποῖαν τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐφάνη ὄλως ἀπίθανον. Ἀλλὰ στάσου, πῶς γίνεται; ἐξηκολούθησεν αὕτη σκεπτομένη, πέντε μῆνες. . . ἀλλ' ἐγώ, πρὸ τεσσάρων μηνῶν ἀκόμη, εἶχον λάβει ἐπιστολήν του ἐκ Πετρούπολεως!

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Δαμιανός, διότι

ἄφησε ἐδῶ τὸν ὑπηρετὴν του, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε τώρα, ὅτι ὁ Πλάτων Βασιλεμβιτζ τοῦ ἔστειλε γράμματα εἰς πακέτα ξεχωριστὰ εἰς ὄνομά του, κ' ἐκεῖνος ἀπ' ἐδῶ τὰ ἔστειλεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν εὐγενεῖαν σας.

Καὶ αὐθις νέα ἀπορία διὰ τὴν Εἰρήνην. Πρὸς τίνα σκοπὸν ἀνέθεσε τὴν ἐκ Πετροπόλεως διαβίβασιν τῶν ἐπιστολῶν εἰς τὸν ὑπηρετὴν του, καὶ διατί εἰς οὐδεμίαν ἐπιστολὴν του ἀνέφερε περὶ τῆς εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀποδημίας του, τὸναντίον δέ, ἔγραψεν, ὅτι διάφορα περιστατικὰ ἐπασχολοῦν αὐτὸν κυρίως ἐν Πετροπόλει;

— Ὁ ὑπηρετὴς του ἔμεινε ἐδῶ μόνον καὶ μόνον, διότι ἀλλάξαν σπίτι, ἐξηκολούθησεν αὐτοβούλως ἤδη ὁ Δαμιανός, καὶ τώρα ἐνοίκιασαν ἄλλο μεγαλιότερο, μὲ δύο πατώματα καὶ τὸ ἐπιπλωσαν οἱ ἐργάται μοναχοὶ τους, ὁ δὲ ὑπηρετὴς ἔμεινε μόνον νὰ ἐπιβλέπῃ.

— Τί εἶπες, μὲ δύο πατώματα; ἐπηρώτησεν ἡ Εἰρήνη.

— Μάλιστα, καὶ ἀγόρασαν νέα καὶ ὠραιὰ ἔπιπλα, σήμερα τὰ ἔβλεπα, ὁ ἴδιος ὁ ὑπηρετὴς μοῦ τὰ ἔδειχνε.

— Δύο πατώματα... Καὶ διατί τάχα δύο;

— Γιατί θὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὴν κυρία.

— Μὲ τὴν κυρίαν;... μὲ ποίαν κυρίαν; ἠρώτησεν αὐτὴ ἀπορούσα.

— Μὲ τὴν σύζυγό του.

— Τί φλυαρεῖς!... ποία σύζυγος;... μὲ τίνος σύζυγον;

— Μὲ τὴν ἰδική του... Γιατί ὅταν ἐστεφανώθησαν ἔφυγαν μαζὺ εἰς τὴν ἐξοχή.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Εἰρήνης ἠνοίγοντο ἤδη καὶ ἔβλεπον ἐνώπιον αὐτῶν τὴν φοβερὰν πραγματικότητα.

Ἄφνης τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἠλλοιώθη καὶ ἐβάφη ὑπὸ νεκρικῆς ὠχρότητος. Ἐμεινε ἐπὶ τίνα στιγμὴν σιωπῶσα, ἀκίνητος καὶ ὡς τρωθεῖσα διὰ μιᾶς ἐκ τῆς φοβερᾶς ταύτης εἰδήσεως.

Ὁ Δαμιανὸς θεώρει τὴν κυρίαν του ἀπορῶν καὶ τεταραγμένος.

Ἐπὶ τέλος κατέβαλεν ἐσωτερικὴν προσπάθειαν ἵνα δεσπύσῃ σεαυτῆς.

— Δαμιανέ... εἶνε ἀλήθεια ὅ,τι μοῦ εἶπες; ἐπρόφερε μετὰ προδήλου προσπαθείας.

— Ὁ ἀνθρωπὸς των μοῦ τὸ εἶπε! ὡσεὶ δικαιολογούμενος, ἐλαφρῶς ἐκίνησε τὰς χεῖρας ὁ ὑπηρετὴς. εἶπε, πῶς καὶ ὁ γάμος ἔγεινε χωρὶς ἐπίδειξι, πολὺ ἤσυχα καὶ ἀπλᾶ, μάλιστα ἄσπῃ ἐκκλησία δὲν ἦτο κανεῖς.

— Καὶ ποίαν ἐνυμφεύθη; κατόπιν νέας σιωπῆς καὶ νέας προσπάθειας ἠρώτησεν ἡ Εἰρήνη, διὰ ταπεινῆς καὶ ἀτόνου φωνῆς.

— Τὴν κυρίαν Κόροβοφ.

Οὐδὲν εἶπεν ἡ Εἰρήνη καὶ μόνον δῆξασα τὰ χεῖλη, μετὰ παραδόξου τινός, σχεδὸν ἄνευ ἐννοίας ἐκφράσεως, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς τὸ ἄπειρον.

— Καλῶς... Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίσωμεν... ἀκριβέστερον, σχεδὸν πνευστιῶσα, ἐκτὸς ἐαυτῆς εἶπε. Τώρα πῆγαινε! Δὲν

σὲ χρειάζομαι πλέον... ἄφησέ με μόνην... πῆγαινε... φύγε ἀπ' ἐδῶ!

Ἀπελθόντος τοῦ ὑπηρετοῦ ἢ μετὰ βίας συγκρατουμένη ἐνέργεια τῆς αὐτοσυντηρήσεως, ταχέως ἐγκατέλιπε τὴν Εἰρήνην, ἥτις μόλις ἤδη εἶχε δυνάμεις νὰ συρτῆ μέχρι τοῦ ἀνακλίντρον, ἐπ' οὗ ἐρρίφθη πρηνῆς, θλίβουσα ἰσχυρῶς διὰ τῶν χειρῶν τὴν περιδινουμένην καὶ φλεγομένην κεφαλὴν της. Ἡ καρδία της, ἀπεγνωσμένως ἐσφαδάζεν ἐν τῷ στήθει της, ἐν ᾧ ἐμαίνετο ὑστερικὴ καταγιγίς· ἀλλ' ἡ Εἰρήνη προσεπάθει νὰ καταστείλῃ ταύτην, νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρμὴν της, μὴ δίδουσα ἐλευθερίαν εἰς τοὺς ὑστερισμοὺς καὶ διὰ τοῦτο ἐπίεζεν ἰσχυρῶς τοὺς κροτάφους καὶ ἔδακνε σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη· ἤθελεν ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσι μάρτυρες τῶν πρώτων στιγμῶν τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς φοβερᾶς θλίψεώς της.

Ε'

Ἀπεφάσις.

Ἐπὶ τίνας ὥρας διήλθεν αὐτὴ, δοκιμάζουσα τὰς ἠθικὰς ταύτας βραχνούς. Ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῆς ὑπῆρχε ποιά τις ὀμίχλη καὶ χάος, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου μετ' ἀπαισίας διακυβάνετο ἀπετυοῦτο μία μόνον σκέψις: «ἐνυμφεύθη, ἐνυμφεύθη... τὴν Λιουδμήλα Κόροβοφ».

Ἡ θαλαμηπόλος δις εἰσήλθε μετὰ προφυλάξεως παρὰ τῆς Εἰρήνης, ἀλλ' αὐτὴ τὸ πρῶτον οὔτε κἄν ἤκουσεν, οὔτε παρετήρησε τὴν ἔλευσίν της τὸ δεύτερον, ἀπέβαλεν αὐτὴν, ἀπαγορεύσασα νὰ εἰσέλθῃ παρ' αὐτῆς ἄνευ προσκλήσεως. Ἀπαντες οἱ οἰκέται ἔβλεπον ὅτι κἄτι φοβερὸν συμβαίνει εἰς τὴν κυρίαν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα ἤδη νὰ διαταράξῃ τὴν θέλησίν της διὰ τῆς ἐμφανίσεώς της. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Εἰρήνη περιεκυκλοῦτο ὑπὸ ἀπολύτου ἡρεμίας καὶ πλήρους ἀπομονώσεως, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων, μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς ὀμίχλης καὶ τοῦ χάους, ὠρίμαζον τὰ νέα αὐτῆς αἰσθήματα καὶ ἐλάμβανον ὀρισμένον σχῆμα ἰδεῶν, γεννηθέντα ἐκ τῆς νέας καταστάσεώς της, ἥτις ἀπεκαλύφθη ἐνώπιον αὐτῆς τοσοῦτον ἀπροσδοκῆτως καὶ μετὰ τοσαύτης ἀμειλίκτης ἀληθείας.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὑστερικὸς σάλος ἐκόπασεν ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βάρους βαθείας θλίψεως. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ Εἰρήνη δὲν ἐξεδύθη οὔτε κατεκλίθη. Ἐπὶ μακρὸν περιεπάτει ἐν τῷ θαλάμῳ, χωρὶς νὰ αἰσθάνονται τὴν ἐλαχίστην κόπωσιν.

Ἡ Εἰρήνη ἐσκέφθη νὰ γράψῃ τῷ Βελτίστσεφ καὶ τὴν φορὰν ταύτην νὰ τῷ ἐκφράσῃ ἄπασαν τὴν ἀποστροφὴν, τὸ ἄγλος καὶ τὴν κατασχύνῃ της· ἀλλ' αἱ ζωηρότεροι λέξεις τῆς ἐφάνοντο ἄνευ δυνάμεως καὶ μὴ ἱκανοποιούσα καθ' ὀλοκληρίαν πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ ἐκφράσῃ, πᾶν ὅ,τι ἐδοκίμαζεν ἢ ἀμειλίκτως θραυσθεῖσα καρδίᾳ της. Ἐσχιζε τὰ φύλλα τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ ἐπιτέλους παρητήθη τῆς ἐπιστολῆς, πεισθεῖσα ὅτι τοῦτο ἔσται ἀνωφελές, ἀλλὰ καὶ ἀπρεπές συνάμα. Μετὰ

τοῦ τελευταίου σχισθέντος φύλλου, τῆς ἐφάνη ὅτι καὶ ἐν τῇ ψυχῇ της τὸ πᾶν ἤδη διέσχισε καὶ ἐτελείωσε μετὰ τοῦ Βελτίστσεφ.

Ἡ δὲ ἔβλεπεν ἐναργέστατα ὅτι οὐδέποτε ἠγαπήθη, ἀλλ' ἠπατάτο πάντοτε, καὶ μάλιστα καθ' ἣν ἐποχὴν ἐνόμιζεν ἐαυτὴν λατρευομένην καὶ ἐπομένως εὐτυχῆ, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐτελεῖτο, χάριν τοῦ ἀνθρώπου τούτου μία ἐκ τῶν μεγαλειότερων πράξεων ἐθελοθυσίας, ὅταν χάριν αὐτοῦ, καὶ ἐναντίον τῆς συνειδήσεώς της, ἐγένετο συνένοχος πρὸς διάπραξιν τοῦ βδελυροῦ κακουργήματος, καὶ τότε μάλιστα οὗτος ἐψεύδετο ἐνώπιον αὐτῆς, ἐν ἐπιγνώσει πνίγων αὐτὴν εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, χάριν ἐτέρας ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπωμένης γυναικός. Ἡ Εἰρήνη, βεβαίως, δὲν ἠδύνατο νὰ γνωρίζῃ εἰς ποίαν θέσιν ἔφερε τὸν Βελτίστσεφ ἢ Λιουδμήλα Κόροβοφ, καὶ ὡς ἐκ τούτου τῆς ἐφάνη ἔτι ἀχρεϊέστερος, ὅταν ἀνεμνήσθη ὅτι ὁ ἀνθρώπος οὗτος, κατὰ τὰς παραμονὰς σχεδὸν τοῦ γάμου του, δὲν ἀνεύρισκεν ἀρκούντα ἐπίθετα, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν ἀποστροφὴν του πρὸς τὴν «ἐλεεινὴν καὶ διεστροφὴν του πρὸς τὴν γυναικᾶ». Τί συμβαίνει λοιπόν; καθ' ὃν καιρὸν ἡ «διεστροφὴ» αὐτῆς, ἠτοιμάζετο ἤδη νὰ καταστῇ σύζυγός του, αὐτὸς εἶχε τὴν ἀσυνειδησίαν νὰ ἐξαπατᾷ αὐτὴν, τὴν προσφιλεῖ γυναικᾶ, μόνον ὅπως ἐπιτηδειότερον τὴν ἀποκοιμίσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἐτέρας γυναικός. Ταῦτα ἐσκέπτετο ἤδη ἡ Εἰρήνη καὶ ἠσθάνετο ὅτι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς χορδὴ συνηγορούσα ὑπὲρ συγχωρήσεως τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Ὡς ἀπατηθεῖσα καὶ σκληρῶς προσβληθεῖσα γυνὴ εἰς τὸ καλλίτερον καὶ τὸ μόνον αἰσθημά της, τὸ πληροῦν μέχρι τοῦδε τὴν ψυχὴν της, ἐπεθύμει νὰ ἐκδικηθῆ οὕτως, ὥστε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνη ἡ ἄλλη νὰ αἰσθανθῶσιν ὅλον τὸ βᾶρος τῆς ἐκδικήσεώς της.

Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, ἀκαταπαύστως ἤδη ἠλεγχεν αὐτὴν ἡ συνείδησις περὶ τοῦ διαπραχθέντος κακουργήματος. Ἐνταῦθα δὲ εἰς αὐτοὺς τούτους τοὺς θαλάμους τοσοῦτον ζωηρῶς, τοσοῦτον φοβερῶς τὰ πάντα μέχρι τῶν ἐσχάτων λεπτομερειῶν, ἀνεμνησκον αὐτῆς περὶ τοῦ θανάτου τούτου καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἴδου τὸ ἐστιατόριον, ἔθνα αὐτὴ ἔρριψε τὸ ὑστατον ἀμφίβολον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἔραστου καὶ ἐπὶ τοῦ συζύγου· ἰδου ἡ καθέδρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔσυρεν αὐτὴν ὁ Πλάτων ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου, καὶ γονυπετῆς, τοσοῦτον περιπαθῶς ἰκέτευεν αὐτὴν νὰ διατηρήσῃ, ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὥραν, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν χαρακτῆρά της. Ἴδου καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ τράπεζα, ἐξ ἧς αὐτὴ ἔλαβε καὶ ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὸν δερμάτινον σάκκον, ἰδου τὸ σπουδαστήριον καὶ τὸ ἀνακλίντρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον εἶδεν αὐτὴ τὸν νεκρὸν σύζυγόν της... ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἔκειτο τὸ φέρετρόν του, κεκαλυμμένον ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς χρυσοποικίλου ὑφάσματος...

Ἡ Εἰρήνη μόνη, ἐν βαθείᾳ νυκτί, ἐπλανᾶτο ἐντὸς τῶν θαλάμων τούτων καὶ ἐθεώρει ἕκαστον ἀντικείμενον, ὑπήκουσα ἀκουσίως εἰς ἐπαγωγὸν τινα δύναμιν τῶν φθερῶν ἀναμνήσεών της.

Καὶ κατέλαθεν αἰφνης αὐτὴν τρόμος, φρικώδης, πανικός, ἀκατανίκητος. Τῇ ἐφάνη ὅτι εἰς τοὺς θαλάμους τούτους ὡσεὶ παρίσταται ἀκόμη τὸ πνεῦμα τοῦ συζύγου της, ὡσεὶ τὸ ἐλέγχον φάσμα του, ὅτε μὲν συνοδεύει αὐτὴν κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ἐφοδὸν της, ὅτε δὲ ἴσταται πρὸ αὐτῆς διακόπτον τὴν περαιτέρω πορείαν της. Εἰς τὴν ἐλαφρὰν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔκαμνε κατὰ τὴν πορείαν της ν' ἀναπάλῃ ἢ φλόξ τοῦ κηρίου, τῇ ἐφαίνετο ὅτι εἶνε ἡ ἀναπνοὴ τοῦ πνεύματος τούτου, ἣτις μετ' ἐλαφρᾶς ψύξεως ἐφέρετο πλησίον τῶν παρειῶν της καὶ μόλις-μόλις ἀνερρίπιζε τὴν ἐπὶ τῶν κροτάφων ἀποκεχωρισμένην κόμην της.

Παράδοξός τις καὶ ἀνεξήγητος δύνάμις προσεῖλκεν ἀκουσίως αὐτὴν πάλιν πρὸς τὸ σπουδαστήριον, ὅπερ πλειότερον τῶν λοιπῶν θαλάμων τῇ ἐφαίνετο φρικωδέστερον.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον. Ἰδοὺ . . . ἰδοὺ αὐτὴ ἡ ἰδία θέσις . . .

Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου ἀνεπαλλεν αὐθις εἰς τὰς χεῖρας τῆς Εἰρήνης. Τριγμός τις τοῦ δαπέδου ἢ ἐπίπλου τινος ἀντηχήσας αἰφνης ἔκαμνε αὐτὴν νὰ τρέμῃ ὑπὸ σπασμωδικῷ ρίγους. Ἡ φαντασία ἦτο ἤδη ἰσχυρῶς ἐστραμμένη πρὸς ὀρισμένην διεύθυνσιν, καὶ οἱ φόβοι της ἤρξαντο ἐνσχύπτοντες μετὰ νέας δυνάμεις. Ἦθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' οἱ πόδες της, ὡς ὑπὸ ἐφιάλτου νεναρκωμένοι, δὲν ὑπετάσσοντο εἰς τὴν θέλησίν της καὶ ἔμενον ἀδρανεῖς, ὡσεὶ ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Φοικὴ κατέλαθεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν Εἰρήνην. Μὴ τολμῶσα καὶ μὴ οὐσα εἰς κατὰστασιν οὔτε νὰ προχωρήσῃ, οὔτε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ κατὰ βῆμα, μετὰ ταραχώδους ἀνησυχίας περιέφερε τὸ βλέμμα, ἐπιζητοῦσα, τρόπον τινά, βοήθειαν καὶ ἐνθάρρυνσιν, ἀλλ' οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἕτερον παρουσιάζετο αὐτῇ, καὶ αἰφνης κατέπεσε γονυκλινῆς πρὸ τοῦ ἀνακλινητῆρος. Τὸ κηρίον ἔπεσε τῶν χειρῶν της καὶ ἐσβέσθη. Ἦρξατο προσευχομένη θερμῶς, ἀλγεινῶς, ἀποτόμως. Αἱ ἀδρανεῖς αὐτῆς χεῖρες κατέπεσαν ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς θέσεως, ἔνθα ἔκειτό ποτε ὁ νεκρὸς σύζυγός της, καὶ ἡ κεφαλὴ ἔκλινεν ἐν νεκρικῇ θλίψει ἐπὶ τῶν συμπεπλεγμένων τούτων χειρῶν. Προσηύχετο, οὐχὶ ὑπὲρ συγχωρήσεως, οὐχὶ περὶ ἀπαλλαγῆς αὐτῆς ἐκ τοῦ τρόμου, οὐχὶ ὅπως τῇ χορηγηθῶσιν ἀνωθεν συμβουλαί, ἀλλὰ, περὶ τοῦ τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ἤδη καὶ τί νὰ ἀποφασίσῃ. Ἦτο αὐτὴ προσευχὴ ἄνευ λόγων, προσευχὴ νοερά, περὶ μιᾶς ἰδέας, ἐνὸς ὑπερτάτου πόθου καὶ δίψης ψυχῆς ἀποχαυνωθείσης ὑπὸ τὸ ἀνυπόφορον βάρος τῆς θλίψεως, τοῦ τρόμου καὶ τῆς ὀδύνης.

Σωτήρια δάκρυα ἐξεχύθησαν αἰφνης τῶν ὀφθαλμῶν της, ἅτινα συνεπέφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τινα ἀνακούφισιν, αὐτὴ

δὲ προσήχετο πάντοτε ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, γονυπετῆς καὶ ἐπικαλουμένη τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν πρὸς ἀγαθὴν σκέψιν.

Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ εὖρον αὐτὴν αἰπρῶται τῆς ἡοῦς ἀκτίνες.

Ἀνηγέρθη, μὴ αἰσθανομένη ἤδη τὸν ταραχώδῃ ἐκείνον τρόμον, ὅστις ἔφερεν αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἀλλ' ἀνακούφισιν τινα.

Ἦδη τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ καὶ ἀπεφάσισεν.

Δὲν ἤσθανετο ἀνάγκην ὕπνου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δὲ κόπωσιν παρετήρησεν ἡ Εἰρήνη εἰς ἑαυτὴν.

Ἀνέμεινε τὴν πρωΐαν, διέταξε ν' ἀφουπνίσωσι τὸν Δαμιανὸν καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἵνα μάθῃ ἄνευ βραδύτητος καὶ ἀκριβῶς, ποῦ, πότε, μετὰ ποίας καὶ ἂν πράγματι ἐνυμφεῖται ὁ Βελτίσσεφ καὶ νὰ τῇ φέρῃ ἀμέσως λεπτομερεῖς πληροφορίας. Ἦτο τοῦτο ἀκουσίως, ἀλλὰ τελευταῖος ἤδη φόρος τοῦ αἰσθήματος, ὃν προσέφερε γυνὴ ἀπατηθεῖσα καὶ ἐξυβριθεῖσα. Ἦθελεν ἤδη νὰ πεισθῇ τελείως, ἵνα μὴ ἀπομείνῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη τύψις διὰ τὴν τύχην τοῦ Πλάτωνος. Μετανοοῦσα, ἐγνώριζε τί ὄφειλε νὰ πράξῃ.

*

**

Περὶ τὴν μεσημβριάν ἐπέστρεψεν ὁ Δαμιανὸς κομίσας τοσοῦτον λεπτομερεῖς πληροφορίας, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία ἦτο ὅλως περιττή.

Ἡ Εἰρήνη ἤκουσεν αὐτοῦ σχεδὸν ἐν ἡρεμίᾳ καὶ σκεφθεῖσα μικρὸν, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι τὸ ὄχημα καὶ ἤρξατο ἐνδυομένη.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ὑπηρέτης ἀνήγειλεν ὅτι τὸ ὄχημα εἶνε ἤδη ἕτοιμον καὶ εἰς τὰς διαταγὰς της.

Ἡ Εἰρήνη κατῆλθε τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς εἰσόδου δι' ὅλως εὐσταθοῦς καὶ ἡσύχου βήματος.

— Πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, διὰ σθεναρᾶς φωνῆς εἶπεν αὐτὴ τῷ ἀμαξηλάτῃ εἰσερχομένη ἐν τῷ ὀχήματι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ

Εἰς τὸ προεξέει:

ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΦΕΡΕΙ ΚΑΛΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

SABIE DE MONTEPEN

Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Παρὰ τὴν ἐστίαν γέρων τις, ρακένδυτος καὶ ἀκίνητος, ἐθέρμαινε τὰς χεῖρας εἰς τὴν πυρᾶν.

— Ὁ ἄκακος! . . . ἐψιθύρισε ὁ Νικόλας.

— Τὸν γνωρίζετε; . . . ἠρώτησαν ταῦτοχρόνως δύο ἢ τρεῖς φωναί.

— Τὸν εἶδα πρώτη φορὰ ἐψὲς τὸ βράδυ εἰς τὸ Θιλ-Σατέλ.

— Ἄ! ἔρχεσθε ἀπὸ τὸ Θιλ-Σατέλ;

— Ἐκοιμήθηκα ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν δεσποινίδα;

— Ναί.

— Φτωχὴ δεσποινίδα! . . . Ἐεῦρετε τί λένε δι' αὐτὴν;

— Τί;

— Λένε πῶς ἀγαπάει τὸν γαμβρό μας . . . τὸν κύριον Λουκιανόν. . . καὶ ἀπὸ τὴν πολλὴ ἀγάπη ἔχασε τὴν ὄρεξι καὶ τὸν ὕπνο. . . Πρέπει νὰ ἦναι διὰ δέσιμο διὰ νὰ πιστεύῃ πῶς ἕνας ὑποκόμητας θὰ ἀγαπήσῃ αὐτὴν . . . τὴν θυγατέρα τοῦ Καλλιουέ. . . τοῦ δασοφύλακα τοῦ ἀφέντη μας . . . Τί λέγετε, κύριε Νικόλα;

— Ἄ! . . . ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος. . . ἴσως εἶναι λόγια. . . Ποῖος εἰξεύρει ἂν ἦναι ἀλήθεια;

— Πῶς, ποῖος εἰξεύρει; . . . ὄλοι τὸ λένε. . .

— Ὁ κόσμος εἶναι τόσο κακός.

— Καὶ τότες, διατί ἡ δεσποινίδα Ἰωάννα τρέχει σὰν τρελλὴ μὲ τὸ ἀλογάκι της εἰς τοὺς κάμπους διὰ νὰ τὸν ἀπανταίη;

— Ἄ! . . . μπᾶ! . . .

Ὁ ὑπηρέτης, ἐπανελθὼν, διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν, εἰπὼν:

— Νικόλα μου, ἡ δεσποινίδα μας σὰς περιμένει εἰς τὴ μικρὴ σάλα . . . Πᾶμε.

ΔΕ'

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ὑποκόμητος.

Ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ τοῦ πρώτου ὀρόφου, κειμένη παρὰ τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς καὶ οὐχὶ πολυτελῶς ἐπιπλωμένη, ἐκάθηντο συνήθως οἱ πυργοδεσπότες ὅτε δὲν εἶχον ξένους. Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Νικόλας, ἦσαν ἐν αὐτῇ ὁ κόμης Δεβεζαί, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανός.

Ὁ κόμης εἶχε μεταβληθῆ λίαν. Καίπερ ἐξηκοντούτης μόλις, ἐφαίνετο ὄγδοηκοντούτης, σχεδὸν ἐσχάτογῆρας· ἀλλ' ὁ οὖς αὐτοῦ διετηρεῖτο ἐν πάσῃ τῇ ἀκμαιότητι τῆς νεότητος. Ἐκάθητο δέ, ἔχων τὸν ἐκ τῆς ποδάγρας πάσχοντα πόδα του ἐπὶ σωροῦ προσκεφαλαίων.

Παρὰ τὸ παράθυρον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἐκάθηντο συνομιλοῦντες.

Ὑπὸ τὴν ἀρρενωπὴν ὠραιότητα τῆς μελαγχρινῆς νεανίδος ἔπαλλε καρδίᾳ ἀγγέλου. Ὁ Λουκιανὸς ἐψιθύριζεν αὐτῇ λόγοι ἔρωτος, καὶ ἡ νεανὶς ἔβλεπεν αὐτὸν διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ ἀπεικονίζετο ἡ θελκτικωτέρα τρυφερότης.

— Δεσποινίδα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐδῶ εἶναι ὁ Νικόλας.

Ὁ πλανόδιος ἔμπορος, εἰσελθὼν, ἐτοποθέτησε τὴν κόφην του παρὰ τὸν τοῖχον.

Ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ὁ Λουκιανὸς ἔγερθέντες ἐπλησίασαν.

— Καλὴ μέρα, φίλε Νικόλα, ἀνέκραξεν ἡ νεανὶς, τί καλὰ μᾶς ἐφέρετε;

— Πολλὰ εὐμορφα πράγματα. . .

— Σὰν τί;

— Πρώτα ἀπ' ὅλα, ἓνα ὠραῖον κρέπι τῆς Κίνας, καὶ κελεποῦρι . . . ἔπειτα ἀγγλικά ὑφάσματα . . . ψκλίδια . . . βελόναις . . . κλωστὰς τῆς Σκωτίας . . . καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι καλλίτερα νὰ τὰ ἰδῆτε.

— Τότες ἀνοίξετε τὴν κόφρα.

Ὁ Νικόλας, ἀνοίξας τὴν κόφρα, ἐπέδειξεν ἅπαντα τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ εἰς τὴν νεάνιδα, ἧτις ἠγόρασε τὸ κρέπιον, καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ λοιπὰ . . . ἐνῶ ὁ Λουκιανὸς ἐγέλα διὰ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς μνηστῆς του.

Ὁ Νικόλας, ὡς ἔμπορος, εἶχε εὐχαριστηθῆ . . . ἀλλὰ δυσηρεστεῖτο βλέπων ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς Ἰωάννας . . . Ἐβράδυνεν ὅσον ἠδύνατο τὴν τακτοποίησιν τῆς κόφρας του καὶ περιέμενον. Ἐπὶ τέλους, ἡ τύχη ἦλθεν εἰς βοήθειάν του. Ὁ κύριος Δεβεζαὶ ἐποίησε κίνησιν τινα καὶ, ἐκ τοῦ πόνου ὃν ἠσθάνθη, ἔρρηξεν ὑπόκωφον κραυγὴν.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔδραμεν ἵνα ἴδῃ τί εἶχεν ὁ πατήρ της, καὶ ὁ Νικόλας, δραξάμενος τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἔθετο τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἰωάννας εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Λουκιανοῦ, εἰπὼν αὐτῷ :

— Διαβάσατέ τιν γρήγορα καὶ μόνος.

Καταπλαγείς ἐκ τοῦ μυστηριώδους καὶ ἐπιτακτικοῦ τούτου τόνου, ὁ ὑποκόμης ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ὁ Νικόλας, ἐξεληθὼν βραδύτερον, εὗρεν αὐτὸν ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ.

— Τὴν ἐδιαβάσατε ; . . . ἠρώτησεν ἀνυπομόνως.

— Ναί.

— Λοιπὸν ;

— Εἰπέτε εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία σὰς τὴν ἔδωκεν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχη τὴν ἀπάντησιν.

— Τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε.

— Ὅθ τῆς τὸ εἰπῶ.

Καὶ ὁ Νικόλας χαιρετίσας ἐπανῆλθεν εἰς τὰ μαγειρεῖα, ὅπου αἱ ὑπηρετρίαι τὸν περιέμενον ἀνυπομόνως, ὅπως ἀγοράσωσι καὶ αὐτὰ ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων του . . .

Ἐπανερχόμενος εἰς Θιλ-Σατέλ, ὁ πλανόδιος ἔμπορος εὗρε τὴν Ἰωάνναν περιμένουσαν αὐτὸν κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. Ἡ νεανίς μόλις τὸν εἶδεν, ἔδραμεν εἰς συνάντησιν του.

— Ἐ! . . . τὸν ἴδετε ;

— Τὸν εἶδα, δεσποινίδα.

— Ἐδιαβάσατε τὴν ἐπιστολὴν μου ;

— Ναί.

— Τί σοῦ εἶπε ;

— Εἰπέτε εἰς ἐκείνην, ἡ ὁποία σὰς τὴν ἔδωκεν, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ ἔχη τὴν ἀπάντησιν.

— Τίποτε ἄλλο ;

— Τίποτε.

— Τρεῖς ἡμέραι ! . . . Θεέ μου ! . . . εἶναι παραπολύ . . .

Εἶτα ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ πάσας τὰς λεπτομερείας, καὶ ὁ Νικόλας ἔσπευσε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ . . .

Ἡ διπλωματικὴ αὕτη ἀποστολὴ τοῦ πλανοδίου ἐμπόρου ἐξετελέσθη κατὰ τὴν

13 Σεπτεμβρίου . . . Ἡ Ἰωάννα περιέμενε τὸν Λουκιανόν, διότι ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μεταβῇ αὐτοπροσώπως, ὅπως ζήτησῃ ἐξηγήσεις . . . Ἐβασανίζετο δὲ σκεπτομένη διὰ τίνος τρόπου θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ αὐτῷ τὰς φοβερὰς λέξεις :

— Αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ νυμφευθῆτε, εἶναι ἀδελφή σας . . . Ἐκεῖνος, οὐτινος φέρεται τὸ ὄνομα, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ πατρὸς σας ! . . .

Ἄλλὰ περιέμενε ματαίως.

Τὴν πρωῒαν τῆς 16ῆς, προσκαλέσασα τὸν Νικόλαν, εἶπεν αὐτῷ :

— Πηγαίνετε πάλιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί . . . καὶ εἰπέτε εἰς τὸν κύριον Λουκιανόν ὅτι τὸν περιμένω τώρα τρεῖς ἡμέρας . . . καὶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ . . . νὰ ἔλθῃ ἀμέσως . . .

Ὁ Νικόλας ἐφορτώθη τὴν κόφρα του, προσεκάλεσε τὸν κύνα του καὶ ἔλαβε τὴν εἰς Βεζαί ἄγουσαν.

Ἡ νεανίς, ἀνελοῦσα εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ πύργου, παρετήρει τὴν ὁδὸν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου

Μετὰ τρεῖς ὥρας εἶδε τὸν Νικόλαν ἐπιστρέφοντα. Κατῆλθε δρομαίως τὴν κλίμακα καὶ ἔδραμεν εἰς συνάντησιν του.

— Λοιπὸν ; ἐκραύγασε μακρόθεν πρὸς αὐτὸν ἀσθμαίνουσα.

Ὁ Νικόλας ἐπέσπευσε τὸ βῆμα ἄλλ' ἢ φυσιογνωμία του ἐνέφαιναν ὅτι ἦτο ἀγέλος κακῶν εἰδήσεων.

— Λοιπὸν ; ἐπανελάβεν ἡ Ἰωάννα τρέχουσα.

Ὁ Νικόλας δὲν ἀπήντησεν ἄλλ' ἐξαγαγὼν φάκελλον τετράγωνον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἔτεινεν αὐτὸν πρὸς τὴν Ἰωάνναν.

Ὁ φάκελλος εἶχεν ἐπιγραφὴν :

Πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἰωάνναν Καλλιουέ.
Εἰς Θιλ - Σατέλ.

Ἡ νεανίς ἔλαβεν αὐτὸν διὰ τρεμούσης χειρὸς. Ἐθραυσε τὴν σφραγίδα καὶ ἀνέγνω :

Κυρία,

Ὁ ὑποκόμης Λουκιανὸς Βιλλεδιὸς ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀναγγεῖλῃ ὑμῖν τοὺς μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς Δεβεζαὶ γάμους του.

Καὶ ὑπὸ τὰς λιθογραφημένας ταύτας γραμμὰς, τὰς ἐπομένους χειρογράφους :

Οἱ νεόνυμφοι ἐστέθησαν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ πύργου Βεζαί χθές, 15 Σεπτεμβρίου, τὴν 10ην τῆς πρωῒας.

Ἡ νεανίς ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ κατέπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος.

ΛΓ'

Ἡ καταγγελία.

Ὅτε συνῆλθεν, ἡ Ἰωάννα ἦτο ἐν τῇ κλίνῃ τῆς καὶ πρὸ αὐτὴν ἔμενον ἀγρουπνοῦσα ἡ θαλαμηπόλος τῆς.

— Τί συνέβη ; . . . ἐψέλλισεν ἡ νεανίς βλέπουσα περὶ αὐτὴν, ὡς ἄνθρωπος οὐδὲν ἐνθυμούμενος καὶ οὐδὲν ἐννοῶν . . . Τί συνέβη ; . . . Ἄ ! ἐνθυμοῦμαι . . . ἐνθυμοῦμαι ! . . .

Καὶ ρίψασα μακρὰν τὸ κλινὸσκέπασμα ἐπήδησε ταχεῖα ὡς δορκὰς ἀπὸ τῆς κλίνης.

— Τί κάμνετε, δεσποινίδα ; . . . τί κάμνετε ; ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα.

— Δὲν βλέπετε ; . . . Σηκνόμεαι . . . τί ὥρα εἶναι ;

— Μεσάνυκτα.

— Καλά.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθετε ;

— Ὅχι.

— Νὰ σὰς ἐνδύσω ;

— Ναί.

— Τί νὰ σὰς φορέσω ;

— Ὅ, τι θέλεις, . . . δὲν μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νεάνιδος τὸν κοιτωνίτην τῆς . . .

Τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας ἦτο κάτωχρον. Ἡ κόμη τῆς ἐπιπτεν ἀτάκτως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον ἀστραπάς. Ἐφαίνετο πτώμα ἔχον ὀφθαλμοὺς πυρίνους.

— Ὑποφέρετε, δεσποινίδα ;

— Ὅχι.

— Μὲ θέλετε νὰ μείνω ;

— Ὅχι.

— Πότε νὰ ἐπιστρέψω ;

— Ὅταν θέλῃς.

Τῆς θαλαμηπόλου ἐξεληθούσης, ἡ νεανίς ἐκάθησε παρὰ μικρὸν τι γραφεῖον καὶ λαβοῦσα χάρτην ἤρξατο νὰ γράφῃ πυρετωδῶς.

Ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ὀκτὼ μεγάλας σελίδας, ὑπέγραψεν αὐτὰς καὶ τὰς ἔκλεισεν ἐντὸς φακέλλου, ἐφ' οὗ ἔγραψεν :

Πρὸς τὸν κύριον Εἰσαγγελέα

Εἰς Τοῦρ.

Μεθ' ὅ, λαβοῦσα τὰς δύο ἐσκωριασμένας κλεῖδας, ἐτύλιξεν αὐτὰς ἐπιμελῶς εἰς δέμα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἔθετο καὶ τὴν ἐπιστολὴν, ὅπερ ἐσφράγισε κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ γωνίας.

Ἦσαν τότε αἱ δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ νεανίς ἐκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον τῆς, ἧτις ἔδραμεν ἀμέσως.

— Κόρη μου, εἶπεν αὐτῇ . . . κατὰ ποῖαν ὥραν ἐξημερώνει ;

— Εἰς τὰς ἔξη περίπου.

— Καλά. Εἰς τὰς ἔξ ἀκριβῶς νὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Ποῦ εἶναι ὁ Νικόλας ;

— Εἰς τὸν ἀντιθαλάμον. Δὲν ἀκοῦτε ποῦ ρογγαλίζει ;

— Εἰπέ αὐτῷ, ὅτι τὸν θέλω διὰ μίαν ὑπηρεσίαν τὸ πρωῒ καὶ νὰ ἦναι ἕτοιμος.

— Ὅθ ἦναι.

— Δὲν σὲ θέλω ἄλλο.

— Καλὴν νύκτα !

— Καλὴν νύκτα, κόρη μου.

Ἡ Στεφάνα ἐξῆλθε, καὶ ἡ Ἰωάννα κατεκλίθη, ὡς ἦτο ἐνδεδυμένη, ἀλλὰ δὲν ἐκοιμήθη.

Μόλις ἐφάνησαν αἱ πρῶται τῆς ἡοῦς λάμψεις, ἡ νεανίς ἠγέρθη, ταυτόχροτως δὲ σχεδὸν καὶ ἡ Στεφάνα εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, λέγουσα :

— Ὁ Νικόλας περιμένει.

— Ἄς εἰσέλθῃ.

Ἡ Στεφάνα προσεκάλεσε τὸν ἐραστὴν τῆς, ὅστις εἰσῆλθεν ἀμέσως.

— Νικόλα, εἶπεν αὐτῷ ἡ Ἰωάννα, ξεύρετε νὰ ἰππεύετε ;

— Ὅχι κακὰ.

— Πάρετε τὸν ἵππον μου . . .

Ἡ Στεφάννα ἐξεπλάγη. Ἡ κυρία τῆς εἰς οὐδένα εἶχεν ἐπιτρέψη ποτὲ νὰ ἰππεύσῃ τὸν μέλανα κέλητά τῆς, ὃν ἡ ἰδία περιποιεῖτο. Ἄλλως τε, καὶ ὁ Νικόλας δὲν θὰ ἦτο ἀνάλογος δι' αὐτὸν ἰππεύς.

— Εἰς πόσας ὥρας δύνασθε νὰ μεταβῆτε ἔφιππος εἰς Τούρ ; . . . εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Κατὰ τὸ τρέξιμον . . .

— Πάντοτε εἰς τὰ τέσσερα.

— Ὁ ἵππος σας εἶναι ταχύς ὡς ὁ ἀνεμος . . . εἰς δύο ὥρας καὶ μισὴ τὸ πολὺ θὰ ἦμαι ἐκεῖ.

— Καλὰ. Ἰππευσε καὶ φέρε τὸν φάκελλον αὐτὸν εἰς Τούρ.

— Εἰς ποῖον θὰ τὸν δώσω ;

— Εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Ἄν δὲν ἦναι εἰς τὸ δικαστήριον, πῆγαινε εἰς τὸ σπίτι του.

— Ἐπειτα ;

— Περιμένειε μίαν ὥραν ἐκεῖ πλησίον. Ἐπειτα γύρισε, ὄλο 'ς τὰ τέσσερα, νὰ μοῦ εἰπῆς τί ἔκαμες καὶ τί εἶδες.

Ὁ Νικόλας λαβὼν τὸν φάκελλον, μετέβη εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ ἰππεύσας ἀνεχώρησε καλπάζων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Σγουροῦ.

— Στεφάννα, . . . εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καλλιουέ, . . . ἔχω ἀνάγκην νὰ ἰδῶ τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἦλθε μὲ τὸν Νικόλα . . . Πῆγαινε νὰ μοῦ τὸν φέρῃς.

Ἡ Στεφάννα ἐξῆλθεν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐπανῆλθε λέγουσα :

— Ὁ ἀσχημομούρης ἐκεῖνος δὲν ἐφάνηκε ἀπὸ χθὲς τὰς δύο ἐδῶ . . . Κανένας δὲν εἰξεύρει ποῦ ἐπῆγε . . .

— Περιέργον ! . . . ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα . . . εἶτα προσέθετο :

— Ἄν ἔλθῃ, φέρε τον ἐδῶ ἀμέσως.

— Καλὰ . . .

Ἡ Ἰωάννα, κατὰ τὴν δεκάτην τῆς πρωίας, ἐνεδύθη. Ἐφόρεσε τὴν ἵπτικὴν αὐτῆς ἐσθῆτα καὶ τὸν πῖλόν τῆς καθίσασα δὲ παρὰ ἡμικνησγμένον παραθύρον, περιέμενον.

Κατὰ τὴν μεσημβριάν ἀκριβῶς, καλπασμὸς ἵππου ἠκούσθη, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ Νικόλας εἰσῆρχετο εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ ἵππος ἦτο κάθιδρος, πυκνὸς δὲ ἀτμὸς ἀνεδίδετο ἀπὸ τοῦ σώματός του.

Ὁ Νικόλας, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα, εὔρε τὴν Ἰωάνναν καθημένην καὶ ἐρωτῶσαν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Δεσποινίδα, εἶπεν αὐτῇ, ἔδωκα τὸν φάκελλον.

— Εἰς τὸν ἴδιον εἰσαγγελέα ;

— Εἰς τὰ χεῖρα του.

— Εἰς τὸ δικαστήριον ἢ εἰς τὸ σπίτι του ;

— Εἰς τὸ σπίτι του.

— Ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἐνώπιόν σας ;

— Ναί, δεσποινίδα.

— Καὶ τί σας εἶπε ;

— Μὲ ἠρώτησε ἂν εἰξευρα τί ἔγραψε

μέσα τὸ γράμμα· τοῦ εἶπα : ὄχι ἔπειτα μὲ ἐρώτησε διὰ σας.

— Δι' ἐμέ ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

Καὶ τί σας ἠρώτησε ;

— Τί ἡλικίαν ἔχετε . . . ἂν ἦσθε πλουσία . . . ἂν ἦσθε φρόνιμη . . . τί λένε διὰ σας εἰς τὰ περιχώρα . . . καὶ τοῦ ἀπάντησα καθὼς ἔπρεπε.

— Ἐπειτα ;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι εἰμποροῦσα νὰ φύγω . . . ἐβγήκα λοιπὸν καὶ ἐπερίμενα μίαν ὥραν εἰς τὸν δρόμον, καθὼς μοῦ εἶπετε.

— Καὶ τί εἶδετε ;

— Ὁ ὑπνρέτης του ἐβγήκε τρέχοντας, καὶ ἐγύρισε μὲ ἕναν κύριον ἐνδυμένον εἰς τὰ μαῦρα. Ἐπειτα ἐβγήκε πάλι καὶ ἔφερον ἕναν ἀμαξηλάτη καὶ τρία ἄλογα. Ἐξέυξαν τὰ ἄλογα εἰς τὴν ἀμαξαν τοῦ εἰσαγγελέως καὶ, τὴν στιγμὴν ὅπου ἐκαβαλίκευα διὰ νὰ ἐπιστρέψω, καμμία δεκαριά χωροφύλακες μὲ μεγάλη στολὴ καὶ μὲ τὸν ἐνμοτάρχη τους ἔλαβαν θέσι ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἀμαξά. Ἦτανε δὲ ἔτοιμοι νὰ ἀναχωρήσουν.

Θριαμβευτικὸν μεϊδιάμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τῆς Ἰωάννας.

— Εὐχαριστῶ, Νικόλα, εἶπεν, εὐχαριστῶ, φίλε μου. . . Τώρα, εἰπέτε νὰ στρώσουν τὸν ἵππον μου.

— Καὶ τί ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Νικόλας . . . Τὸ φτωχὸ ζῶον εἶναι σκοτωμένο ἀπὸ τὸν κόπον . . . ἔκαμε δέκα λεύγαις ὄλο 'ς τὰ τέσσερα.

— Ὁ ἵππος μου εἶναι γενναῖος καὶ ἰσχυρός . . . ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα, λαβοῦσα τὴν μαστιγὰ τῆς καὶ θέσασα ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἐσθῆτός τῆς τὸν περιέχοντα τὰς ἐπιστολάς τῆς κομήσσης Μαργαρίτας φάκελλον . . . Εἰμπορεῖ νὰ μὲ φέρῃ ἀκόμη εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί.

ΛΖ'

Καταστροφὴ.

Ὀλίγα λεπτά ἤρκεσαν ὅπως ἐτοιμασθῆ ὁ ἵππος τῆς δεσποινίδος Καλλιουέ, ἥτις ἰππεύσασα ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βεζαί ἄγουσαν.

Φθάσασα ἐκεῖ, ἔδεσε τὸν ἵππον τῆς ἀπὸ τῆς κιγκλίδος, ὤθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ἰδοῦσα ἐνώπιόν τῆς δύο μακρὰς δενδροστοιχίας, ἤτοιμαζέτο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἄγουσαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον, ὅτε εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς ἄλλης διέκριθεν ὑπὸ τὰς καστανέας τὸν τε Λουκιανὸν καὶ τὴν Μαγδαληνὴν, οἵτινες ἐβάδιζον ἠρέμα ἐχόμενοι τῶν βραχιόνων.

— Ἄ ! εἶπεν, εἶναι ἐκεῖ . . . τὸσον τὸ καλλίτερον.

Καὶ ἔτρξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ὁ Λουκιανός, ἀκούσας κρότον βηματῶν ὀπισθὲν του, ἐστράφη καὶ ἀναγνωρίσας τὴν Ἰωάνναν ἐγένετο κάτωχος. Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μαντεύσῃ τί ἐζήτει ἢ ἀπειλητικῶς βαδίζουσα ἐκείνη νεανίς, ἀλλὰ προέβλεπεν ὅπως δῆποτε σκάνδαλον. Ὅθεν περιβαλὼν διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν Μαγδαληνὴν, ὥσει θέλων νὰ τὴν προστατεύσῃ

κατὰ πάσης ἐνδεχομένης προσβολῆς, περιέμενον ἤρεμος καὶ βλέπων τὴν Ἰωάνναν περιφρονητικῶς.

Αὕτη πλησιάζασα εἰς τοὺς δύο νεανύμφοις, ἔστη ἀσθμαίνουσα καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀστραπηθόλους. Σταυρώσασα δὲ τὰς χεῖρας, εἶπε ξηρᾶ τῇ φωνῇ :

— Κύριε Βιλλεδιού, δὲν ἠθελήσατε νὰ πιστεύσετε εἰς τὴν πτωχὴν κόρην, ἡ ὁποία σας ὠρκίζετο εἰς τὸν Θεόν τῆς, εἰς τὴν ψυχὴν τῆς καὶ εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς τῆς, ὅτι ὁ γάμος σας ἦτο ἀδύνατος. Ἐπεριφρονήσατε τὴν ἐπίσημον εἰδοποίησιν, τὴν ὁποίαν σας ἔδιδε. Ἐσκέφθητε ὅτι ἦτο : ἡ ψεύστρια ἢ τρελλή ! καὶ ἐπροχωρήσατε . . . Ξεύρετε τί ἐκάμετε, κύριε Βιλλεδιού ; . . . Ἐνυμφεύθητε τὴν ἀδελφὴν σας . . .

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔρρηξεν ὀξύτατην κραυγὴν καὶ κατέλιπε τὸν βραχίονα τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις ἐξηκολούθει τῆρῶν τὴν περιφρονητικὴν στάσιν του.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΝΟΝ ΡΟΔΟΝ

Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

[Τέλος]

Πράγματι, ὁ Ἐδμόνδος ὑπέφερον ὀλιγώτερον ἐκ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ τραύματός του, ὅσον ἐκ τῆς θλίψεως ὅτι ἠπατάτο. Ἡ Λεονὴ Βελανζέρ ἦτο ἀξιεράστος δεκαεπταετίας νεανίς, μελαγχροινὴ καὶ λευκὴ ὡς κροολή, εὐαίσθητος καὶ ζωηρὰ, ὡς πτηνόν. Πρὸ ἔτους, ἀφότου ἐγνώρισεν αὐτήν, ὁ Ἐδμόνδος ἐνόμιζεν ὅτι ἠγαπάτο, ἠγάπα δὲ καὶ οὗτος αὐτήν δι' εἰλικρινοῦς καὶ βαθέος ἔρωτος, ὅστις εἶναι ἡ ὑψίστη χαρὰ ἢ ἡ ὑψίστη βάσανος. Ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πυρετοῦ του, ἐπρόφερον ἐπανειλημμένως, μετὰ φωνῆς διακεκομμένης, τὸ ὄνομα τῆς Λεονῆς.

Αἴφνης συνέλαβε σχέδιόν τι. Ὑπὸ πρόφασιν τινα, ἀπεμάκρυνε τὸν ἀγρυνοῦντα ὑπνρέτην, ἠγέρθη κλονιζόμενος, ἐνεδύθη, ἀψηφίσας τὰς φοβερὰς ἀλγηδόννας, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Γουλιέλμου Κόπ. Φθάσας πρὸ τοῦ λευκακανθίνου φραγμοῦ παρετήρησεν ἄνωθεν αὐτοῦ καὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

Τὸ ρόδον εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ στελέχους του· ὁ φλεγματικὸς Ἄγγλος δὲν εἶχεν ἔτι δρέψει αὐτό.

— ὦ ! ἐψιθύρισε μετὰ παραφόρου ἀναφωνήσεως πικρᾶς χαρᾶς, ἐγὼ θὰ σοὶ τῷ προσφέρω, Λεονή ! Δὲν θ' ἀποθάνω, προτῶ σοὶ προσφέρω τὸ γαμήλιον δῶρόν μου !

Ὁ πυρετὸς τὸν ἐνεδυνάμου. Μετὰ μυρίας προσπαθείας κατῶρθεσε ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ· ἔδρεψε τὸ ρόδον καὶ ἀπεμακρύνθη ὡς κλέπτης ἀφαιρέσας θησαυρόν. Ἄλλ' εἰς πᾶν βῆμα αἱ γαλβανισθεῖσαι, οὕτως εἶπεῖν, δυνάμεις του ἐξησθένου καὶ ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος ἐπὶ τινος μικρᾶς ἐξ ἀνθέων πρασιάς, ἥτις ἐξετείνετο ὑπὸ τὰ παραθύρα τῆς αἰθούσης Βελανζέρ.

Ἦχος φωνῆς τὸν ἐνεψύχωσεν· ὡς διὰ

μαγείας κατώρθωσεν ἔρπων νὰ προχωρήσῃ ὑπεράνω ἀνοικτοῦ τινος δρυφάκτου καὶ ἐκεῖ κρυβεῖς ὀπισθεν ὥραιας ἰσπανικῆς σπάρτου, ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, διαμειφθεῖσας μεταξὺ τῆς Λεονῆς καὶ τοῦ πατρὸς της—ὄσας ἐν τῇ ιδιότητι αὐτοῦ, ὡς ἀρχαῖοι λοχαγοῦ, εἶχε τὸ ἀπότομον, ἀλλὰ φιλόστοργον ἦθος τῶν γηραιῶν στρατιωτικῶν :

— Μὰ τὸν Θεόν, ἀγαπητή μου κόρη, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, αὐτὴ ἡ θυσία εἶναι ἀνωτέρα τῶν δυνάμεων σου. Ναί, ἡ ὑποχρέωσις, τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβες ἐν ὁρμῇ γενναιοφροσύνης, σὲ καθιστᾷ δυστυχῆ. τὸ βλέπω πολὺ καλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μοὶ ἀρέσκει! Δὲν ἐπιθυμῶ τὰ συμφέροντά μου νὰ ὑποσκελίσωσι τὴν εὐτυχίαν τοῦ τέκνου μου!

— Καλέ μου πατέρα, ἀπήντησεν ἡ Λεονῆ μετὰ μελαγχολικοῦ τόνου, σὰς τὸ εἶπον, εἶχον ἐξοικειωθῆ με τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ἐγινόμεν σύζυγος τοῦ Ἐδμόνδου . . .

— Ἀνδρείος νέος, μὰ τὸν Θεόν! εἰλικρινῆς καὶ εὐφυῆς!

— Καί μοι λυπεῖ αὐτὸ ὀλίγον . . .

— Ἄ! κρυφίνους! ἤθελες νὰ εἶπες κατὶ τι.

— Νὰ παραιτηθῶ τῆς ἐλπίδος αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦτο δι' ἐμὲ προσφιλεστάτη, ἀπήντησεν ἡ Λεονῆ μετὰ συγκινήσεως. ἦν προσεπάθει νὰ καταστείλῃ. Ἄλλ' αὐτὸ θὰ παρεῖλη . . . ἀναμφιβόλως . . . Ὁ κύριος Γουλιέλμος Κόπ εἶναι καλὸς καὶ γενναῖος . . . Ὅθ' προσπαθῆσω νὰ τὸν ἀγαπήσω . . . Δὲν σὰς προσφέρει σημαντικὴν ὑπηρεσίαν . . .

— Πλειότερον σημαντικὴν παρ' ὅσον νομίζεις, κόρη μου, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σὲ θυσιάσω ἀντὶ ὑποιασδῆποτε ἀμοιβῆς, σὲ ἀγαπῶ πλειότερον τῆς περιουσίας, φιλάτῃ καὶ ἀγαθῇ μου κόρη!

Καὶ τὴν ἔσφιγγε θερμότεα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Ὁ Ἐδμόνδος ἤγειρε μετὰ κόπου τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω τοῦ παραθύρου καὶ εἶδεν εὐλύγιστον νεάνιδα κρατουμένην ὑπὸ τοῦ εὐρώστου πατρὸς της, ὡς κλιματὶς ἐξ ἀνθρώπων ὑπὸ ὑψηλῆς καὶ ἰσχυρῆς φοινίκης. Ἦτο ἀξιεράστος. Ὁ Ἐδμόνδος κατέπεσε στεναζῶν, παχέα δὲ δάκρυα ἐκυλίωντο ἐπὶ τῶν παρεῖων του.

— Θεέ μου! Θεέ μου! πόσον τὴν ἀγαπῶ! ἐψιθύρισε.

Ἡ Λεονῆ ἐπανάλαβε μετ' ἀνεκφράστου στοργῆς :

— Ὅθ' νυμφευθῶ βεβαίως, πάτερ μου, τὸν κύριον Γουλιέλμον Κόπ. Ἄλλὰ ἀπαιτῶ ἀπὸ ὑμᾶς νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ φύγω κρυφίως εἰς Τουραίνην καὶ διέλθω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου μου, ὅλον τὸν ἀναγκαῖον καιρὸν διὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ γάμου, διότι ὀφείλω νὰ λησμονήσω τὸν Ἐδμόνδον καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσω, δὲν πρέπει νὰ τὸν βλέπω, τούλαχιστον.

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Λεονῆ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της πάλλουσαν.

— Μάλιστα, ἐννοῶ. . . θὰ ἐλυπεῖσθαι νὰ τὸν ἐπανίδης . . . Αἰσθάνομαι μεγάλην ἐ-

πιθυμίαν ν' ἀπορρίψω τὰς διακοσίας χιλιάδας φράγκων! . . .

— Πάτερ μου! . . .

— Καλὰ, δὲν βλάπτει, ἀφοῦ σκέπτεσαι νὰ νυμφευθῆς διὰ νὰ μοὶ παρασχῆς ἐκδούλευσιν, θὰ συμμορφωθῶ.

Ἐπὶ τῆς τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνήγγειλε τὸν Γουλιέλμον Κόπ.

Ὁ φλεγματικὸς Ἄγγλος ἀπώλεσε τὴν συνήθη σοβαρότητά του, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ προέειδε μάλιστα ἐλαφρὰν συγκίνησιν καὶ ἐχαίρετισε μετὰ φωνῆς μύλις ἀκουμένης.

— Μήπως εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν.

Ἡ Λεονῆ καὶ ὁ πατήρ της τὸν παρέτήρησαν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ποῖος λοιπὸν; εἶπεν ὁ κύριος Βελανζέρ.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος Ἐστιβάλ.

Ἡ νεᾶνις ἀκούσασα προφερόμενον τὸ ὄνομα ἐκείνο ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, δὲν ἦλθε.

— Παράδοξον! παράδοξον! ἀνεφώνησεν ὁ Γουλιέλμος. Φαντασθῆτε ὅτι εἶχον ἐν ῥόδον, ἐν ὠραιότατον ῥόδον τῆς Προβηγκίας, τὸ μόνον ἴσως τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε αὐτὸ τὸ πρῶτ' ἐδῶ ῥόδον, τὸ ὁποῖον ἤθελον νὰ προσφέρω πρὸς τὴν δεσποινίδα Λεονῆν. Τὸ ῥόδον αὐτὸ ἀπωλέσθη, ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Ἐδμόνδος. Σὰς βεβαίω ὅτι αὐτὸ εἶναι λίαν παράδοξον!

— Καὶ τί ἐννοεῖτε μετ' αὐτὸ, Γουλιέλμε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βελανζέρ ἀνυπομονῶν, ἐξηγηθῆτε.

— Ἐννοῶ, φίλτατε κύριε, ὅτι μοὶ ἀφῆρεσαν ἐν ῥόδον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκτυπήθη σήμερον ἀκουσίως μετὰ τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου καὶ ζητῶ νὰ τὸ ἐπανακτήσω. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὕρισκον τὸν κλέπτην ἐδῶ.

— Πῶς; ἐκτυπήθητε μετὰ τοῦ κυρίου Ἐδμόνδου; εἶπεν ἡ Λεονῆ καταστάσα ὠχρὰ ὡς νεκρά.

— Ἄχ! δεσποινίς, ἐκεῖνος ἐπέμενε. Ἄλλ' ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἐπλήγωσα σοβαρῶς, ὥστε μόνις μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας θὰ δυνηθῆ νὰ ἐξέλθῃ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν του, διότι δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἡ Λεονῆ ἠννόησε τὰ πάντα, ἐκράτησε τὴν καρδίαν της, ἵνα καταστείλῃ τοὺς παλμοὺς αὐτῆς, ἐπὶ τέλους δὲ ἐκάθησεν ἐξηνητημένη καὶ μετὰ δακρυβρέκτους ὀφθαλμοὺς παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

— Ὁ δυστυχῆς! ἐψιθύρισε. Πῶς νὰ ἦναι ἄρα γε;

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἀνθρωπὸς τις, ἢ μᾶλλον φάσμα, ὠχρὸς καὶ αἰμόφυρτος, ὠρθῶθη προβάλλων τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ παραθύρου, καὶ προσέφερεν αὐτῇ ἐν ῥόδον.

— Σὰς συγχωρῶ, γενναία, πλὴν σκληρὰ Λεονῆ! εἶπε. Λάβετε τὸ τελευταῖον ἐνθύμιον παρ' ἐκείνου, ὅστις σὰς ἠγάπα πλειότερον τῆς ζωῆς του!

Ὁ Γουλιέλμος προὐχῶρσεν ἵνα λάβῃ τὸ ῥόδον, ἀλλ' ἡ Λεονῆ τὸν προέλαθεν. Ἐρρηξε γοερὰν κραυγὴν, διότι παρετήρησε τὸν Ἐδμόνδον καταβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ὀδύνης καὶ πίπτοντα ὑπτίον. Εἶχε λιποθυμήσει.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Ἐδμόνδος ἀπέθανεν.

Μόλις ἐξ ἡμερῶν παρήλθον καὶ ἡ Λεονῆ ἐγένετο σύζυγος τοῦ Γουλιέλμου Κόπ.

Ὁ Γουλιέλμος ἦτο ἀγαθός, ἡ δὲ Λεονῆ ἠγάπησεν αὐτὸν ἐγκαρδίως καὶ ὑπῆρξεν εὐτυχῆς μετ' αὐτοῦ. Ἐν τούτοις οὗτος ἐμέμφετο αὐτὴν ὅτι κατείχετο ὑπὸ διηνεκοῦς μελαγχολίας.

Ἡ κἀλοκάγαθος αὐτῆ ψυχῆ διετήρει ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου καὶ ἴσως τοῦ μόνου ἔρωτός της, ὡς τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα δοχεῖα, ἀτινα αἰωνίως ἀποπνέουσι τὴν εὐωδίαν τοῦ ἀρώματος, ὅπερ ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐτέθη ἐντὸς αὐτῶν.

Ὅλίγα μόνον ἔτη ἔζησε μετὰ τὸν γάμον αὐτῆς.

Κατὰ τὰς τελευταίας τοῦ βίου της στιγμᾶς ἐζήτησεν ἐβένινον κυτίον, οὗτινος μόνη εἶχε τὴν κλειδα, τὸ ἠνοιξε καὶ σύρασα ἐξ αὐτοῦ μεμαραμένον ῥόδον, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη της.

Ἦτο τὸ ῥόδον, ὅπερ ὁ Ἐδμόνδος θνήσκων τῇ προσέφερεν!

Ἐν Κύρρω.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Τ Β Δ Ο Σ

Η «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας (30 Ἀπριλίου) δημοσιεύει ἐν φυλλαδίῳ ἐκ σελίδων 8, εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλουμένῳ καὶ ἰδιαιτέρως, τὸ ἐν αὐτῇ ἔξοχον μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Ὁκταβίου Φεγγιέ, συγγραφέως τοῦ «Ἡμερολογίου ἀπόρου νέου» :

Η ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τὸ μυθιστόρημα τοῦτο δύνανται νὰ ἀγοράζωσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ γραφείου τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ 10 λεπτῶν κατὰ Δευτέραν, εἰς δὲ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ὀλόκληρον τὸ μυθιστόρημα, ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν, ἀντὶ λεπτῶν 30.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ου σελίδος 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὑφηγηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντής Α. Καλλιδικωῆς ὑφηγητής κτλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος.

Ἐτησια συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. χρ. 10.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.